

— Διατί ὄχι ἀμέσως ;
Τὸ ἀρχαῖον αἷμα τῶν Τανναί, ἐκυκλοφόρησεν ἐν ταῖς φλεβί τοῦ ἐκφυλλισθέντος ἀπογόνου αὐτῶν.

— Διότι ἡ μαρκησία εἶναι Γαλλίς, στρατηγέ.

— Ἄ ! μνησικακεῖτε ; καὶ σεῖς ; ὅπως σὰς ἀρέσκει !

Ἠκούσθη ὀπισθεν τῆς θύρας ὁ κρότος τῶν ὄπλων τυπόντων τὰς πλάκας τοῦ δαπέδου.

Οἱ στρατιῶται ἔφερον πρὸς αὐτὸν τὸν δῆμαρχον !

Ὁ γέρον ἔστη ὀρθὸς πρὸ τοῦ φόν Γκέμπεν.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ στρατηγός, αἱ τροφαὶ ποῦ εἶναι ;

— Τὸ χωρίον εἶναι πολὺ πτωχὸν καὶ δὲν εἴμπορεῖ νὰ τὰς προμηθεύσῃ.

Ἐξ ἐρυθροῦ, τὸ πρόσωπον τοῦ Πομερανοῦ κατέστη ἰοειδές.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτε ;

— Τὸ χωρίον κατοικεῖται ἀπὸ πτωχοὺς ἐργάτας, οἱ ὅποιοι ὑποφέρουν.

— Πολὺ καλὰ. Θὰ ληλατήσωμεν τὸ χωρίον.

— Ἐν τῇ ἐπαύλει μου θὰ λάβητε ὅ, τι ἔμεινεν.

Ὁ στρατηγὸς ἀφῆκεν ἀπαίσιον γρυλισμόν.

— Καὶ οἱ ἄχρεοι, οἵτινες ἐφόνευσαν τοὺς δραγόνους μας ; ἐπανάλαβεν.

— Δὲν ἐννοῶ τί θέλετε νὰ εἰπῇτε.

— Ἀπὸ ποῦ εἶναι αὐτοί ;

— Οὐδὲν γνωρίζω.

— Πολὺ καλὰ, ἐπανάλαβεν ὁ φόν Γκέμπεν, δὲν θέλεις νὰ ὁμιλήσῃς.

Ὁ Δήμαρχος εἰσιῶπα.

Ὁ στρατηγὸς εἶπε λέξεις τινὰς εἰς ἓνα τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ, καὶ ἐπανάλαβε τὴν ἀνάκρισίν του.

— Ἐπιμένετε ;

Ὁ γέρον Τρεμόρ ἔμεινεν ἄφωνος.

— Θὰ κάψουν κατὰ πρῶτον τὸ χωρίον.

— Ὅπως σὰς ἀρέσῃ, εἰσθε ὁ ἰσχυρότερος.

— Κατὰ τὰς ὁκτώ, ἐὰν δὲν ὑποδείξῃτε τοὺς ἐνόχους, θὰ σὰς τουφεκίσουν.

Μειδιάμα ὑπομονῆς διήλθε τῶν χειλέων τοῦ γέροντος.

Οἱ μάρτυρες, ἐν τῇ πεποιθήσει τῆς πίστεώς των, τοιοῦτοτρόπως θὰ ἐμειδίωσαν πρὸ τοῦ μαρτυρίου.

Ἐπὶ νεύματι αὐτοῦ, οἱ φρουροὶ τὸν ὤθησαν ἔξω.

— Δὲν θὰ πράξῃτε βεβαίως τὴν ἀγρίαν ταύτην πράξιν, στρατηγέ, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Ποῖος τὰ μὲ ἐμποτίζει !

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς οὐδὲν γνωρίζει καὶ ἂν τὸ ἐγνώριζεν ἡ τιμὴ θὰ τῷ ὑπηγόρευε νὰ σιωπῇ.

— Τόσφ κειρότερα γκι' αὐτό.

— Καὶ τὸ χωρίον ;

— Τὰ ντώση παρὰντιγμα.

— Ἐστω, καύσατε τὰ πάντα, στρα-

τηγέ, καὶ τὸν πύργον μετὰξὺ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ φεισθῆτε τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

Ὁ φόν Γκέμπεν ἐκίνησε τὴν ἐν εἶδει σφαίρας στρογγύλην αὐτοῦ κεφαλὴν.

— Μὴ λέξι γκι' αὐτό, εἶπε κτηνωδῶς, τέκνη μας τὸ τέλει ... τὸ τρόμο σώζει !..

Ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν.

Ὁ μαρκήσιος ἐπέμενεν εἰς βαθμόν, ὥστε ὁ ὑπ' αὐτοῦ φιλοξενούμενος ὠργίσθη εἰς τὸ ἔπακρον, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐξήλθον τῆς κόγχης των.

— Σῶπα σύ, τῷ εἶπε, κατένας ὑπερσπίζει τὸ ντέρμα του, ὅπως ἔξέρει. Σάκρε μπλέ !

Ὁ Ὀλιβιέρος κατῆλθεν εἰς ταπεινώσεις.

— Ὑπῆρξα φίλος σας, στρατηγέ.

— Ντὲν ἔκεις φίλο, ὅσο ἔχει πόλεμο.

Ἐπειτα βλέπει εἶσαι εὐτυχεῖ, γνωρίζεις ἐμὰς ; δὲν κάψει ἐγκὼ καλύβα αὐτῇ κατὼς ἄλλαις.

— Διὰ τὴν μαρκησίαν, ἐπέμενεν ἰκετεύων ὁ Ὀλιβιέρος, θὰ εἶναι θλιβερόν τὸ θέαμα διὰ τὴν ἐσπέραν τῶν γάμων της !

Ὁ φόν Γκέμπεν ἐδίστασε.

— Μαρκησία κλεινωθῇ. Τὰ ἐκλέγω μέρος, ὅπου ντὲν βλέπει τίποτα· εἶναι ἄφτὸ κάρι ! καὶ ἀρκεῖ !..

Ὁ μαρκήσιος ὕψωσε τοὺς ὦμους κεκοπιτικῶς ἐκ τῆς πάλης.

Ἐσιώπησεν ἐξ ἀνάγκης.

Ἡθέλησε ν' ἀποσυρθῇ, ἀλλ' ἦτο καὶ αὐτὸς ἐπίσης φυλακισμένος ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Ἐνέκυρο, εἶπεν ὁ στρατηγὸς μετ' ἀγαθότητος μὴ στερουμένης πονηρίας. Καὶ σεῖς τυμητῇτε τὸ κρόνο αὐτό, ἀλλ' ὀλιγώτερο ἀπὸ μὰς !

Ἐδέησε νὰ μείνῃ.

Κατὰ τὸν Δεκέμβριον ἡ νύξ ἐπέρχεται ταχέως.

Περὶ τὸν φόν Γκέμπεν οἱ στρατιῶται ἤναπτον ὅλα τὰ κηρία τῶν κηροστατῶν.

Ἐκ τοῦ παραθύρου, ὅπου ἴστατο ὁ μαρκήσιος, ἔβλεπε δῆδας πλανωμένας πανταχόθεν ἐν τῷ κήπῳ καὶ τοῖς παραρτήμασι καὶ παρίστατο ἀδιάφορος εἰς τὴν ληλασίαν τοῦ οἴκου του, τὸ ὄμμα ἔχων προσηλωμένον ἐπὶ παραθύρου τινὸς τῆς πτέρυγος, τῆς κατοικηθείσης ἄλλοτε παρὰ τῆς Ἑλένης, καὶ ὅθεν ἀσθενὲς φῶς διαφαίνεται διὰ τῶν παραπετασμάτων.

Ἰδοὺ τί συνέβαινεν ἐκεῖ.

ΙΔ'

Οὐδὲν εἶχε παρασκευασθῇ ὑπὸ τοῦ μαρκησίου εἰς τὸν πύργον τοῦ Σεβάν, προκειμένου περὶ διαμονῆς, ἣν δὲν προέβλεπεν.

Ὁ στρατηγὸς φόν Γκέμπεν κατέστρεψε τὰ πάντα.

Ὁ Ὀλιβιέρος λοιπὸν ἐδέησε, καίτοι σφοδρὰ δυσηρεστημένος, νὰ υποκύψῃ ἀπέναντι τοῦ ἰσχυροῦ, καὶ ἀφοῦ ὠδήγησε τὴν Σολάνζην εἰς τὰ δώματα αὐτῆς, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἰθούσαν, συνοδευόμενος παρὰ τῶν δύο φυλάκων.

Μόλις ἐκεῖνος ἐξῆλθεν, ἡ Σολάνζη μείνασα μόνη συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν καὶ ἐξήτασε τὸ μέρος ἔνθα εὕρισκετο.

Ἦτο ἀπέραντος θάλαμος, περιβαλλόμενος ὑπὸ λεπτοφυοῦς ἐξεργασμένης ξυλουργείας.

Ἀπλοῦν φῶσφορον ἤρκει ν' ἀνάψῃ τὴν μεγαλοπρεπῆ πυράν, ἥτις εἶχεν ἐτοιμασθῇ διὰ τὸν κύριον εἰς ἐστίαν ἐξ ἐρυθροῦ μαρμάρου, μετὰ ὀστράκων καὶ κογχυλίων κεκοσμημένην.

Τὰ ἔπιπλα τοῦ θαλάμου ἐκείνου ἦσαν κομψότατα καὶ ἀναπαυτικώτατα, ἐκλεχθέντα ἀναμφιβόλως παρὰ γυναικὸς ὑψηλῆς περιωπῆς· παχὺς τάπης ἐκάλυπτε τὸ ἔδαφος αὐτοῦ.

Ἐπὶ πλαισίου, κατέναντι τῆς ἐστίας ταύτης, μεγάλη εἰκὼν παρίστα ὁλόκληρον καὶ ὀρθίαν νεάνίδα ἰσχυρὴν καὶ λεπτοφυῆ, μὲ πρόσωπον μελαγχολικὸν καὶ ἡδύτατον μειδιάμα.

Ἦτο ἡ Ἑλένη δὲ Ροσεβιέλ.

Εἰς τὸ βάθος τῆς παστάδος κλίνη χαμηλὴ, τῶν πλευρῶν τῆς ὁποίας ὑπέρεκειτο στέμμα, ἔχανετο κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὸ παραπετάσματα ἐκ κυανοῦ ὁλοσηρικῶ, ἀνυψομένων δι' ἀναδεμάτων χονδρῶν ἐκ μετὰξῃς.

Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τῆς παστάδος ἡνοίγοντο δύο θύραι, ὠδηγοῦσαι ἡ μὲν πρὸς αἰθούσαν, ἡ δ' ἑτέρα πρὸς τὸ καλλυντήριον.

Πλαγίᾳ τις τρίτῃ θύρα ὠδήγει εἰς ἑτέρα δωμάτια.

Ἡ Σολάνζη ἐρρίφθη ἐπὶ ἀνακλίντρου πρὸ τοῦ πυρός, προσπαθοῦσα νὰ συνάψῃ τὰς ἰδέας της.

Ἐσταυρωμένος ἐξ ἀβορίου ὑψοῦτο ἐπὶ μικροῦ ἐπίπλου ἐξ ἐβένου, δύο βήματα μακρὰν κομψοῦ προσευχητηρίου.

Ἡ Ἑλένη εἶχε πολλάκις γονυπετήσῃ πρὸ αὐτοῦ, ὅπως ἐπικαλεσθῇ θάρρος, ἵνα ὑφίσταται τὰ δεινὰ της μεθ' ὑπομονῆς.

Ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς ψυχῆς της ἡ Σολάνζη ἐκραύγασε :

— Θεέ μου, συμβούλευσόν με !

Τελεία ἀνατροπὴ ἐτελέσθη ἐν αὐτῇ. Δὲν ἀνεύρισκε πλέον ἐν τῇ καρδίᾳ της τὴν πανίσχυρον ἐκείνην ἀντιπάθειάν της πρὸς τὸν μαρκήσιον.

Βεβαίως δὲν τὸν ἠγάπα· ἀλλ' ἡδύνατο νὰ μὲν ἀναίσθητος εἰς τὰ τόσα πασιφανῆ δαίγματα τῆς πρὸς αὐτὴν ἀφοσιώσεώς του ;

Πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Ἑλένης ἡ ζηλοτυπία, ἡ κατατρώγουσα τὴν καρδίαν τῆς Σολάνζης, ἐξανέστη.

Ἀνεπόλησε τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀπῆρχετο μακρὰν τῆς πατρίδος της, πτωχὴ, καταβεβλημένη, περίτρομος, εἰς τοὺς ἀχανεῖς Παρισίους, ὅπως θάψῃ τὸ αἰσχὸς της καὶ ἀποκρύψῃ τὰς θλίψεις καὶ τὰ δάκρυά της, ἐνῶ ἡ εὐδαίμων Ἑλένη, ἀπαστράπτουσα καὶ περιβαλλομένη ὑπὸ κολακειῶν καὶ περιποιήσεων, ἐξῆρχετο τοῦ παρεκκλησίου περιβεβλημένη τὸ λευκὸν νυμφικὸν της ἔνδυμα.

[Ἐπεταὶ συνέχεια.]

*Κ.

Εἰς τὸ προσεχές :

ΒΙΟΣ ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ

διήγημα Θεοδώρου δὲ Βανδελ.